

HỒI THỨ HAI MƯƠI MỘT PHẢI CHĂNG QUÁN CHỦ THIẾU THÔNG MINH

Lôi Phi đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nói tiếp:

- Vị nào đó dùng độc châm, một thứ ám khí nhỏ bé, tại hạ tưởng quý vị trong quán đây đã biết rồi. Họ toan bài nước đục mò cá, đã thương người rồi rút lui êm thấm. Họ nghĩ rằng khi sự việc có bị phát giác cũng chẳng còn cách nào tìm được họ nữa. Đáng tiếc người tính không bằng trời định, tại hạ đã nhìn thấy rồi. Giữa Hội Võ Quán oanh liệt này mà có hung thủ giết người thì thanh danh hội võ quán bấy nhiêu năm lừng lẫy võ lâm bữa nay tất bị thương tổn. Đồng thời cả quý vị đồng đạo võ lâm hiện diện tại đây cũng bị miệt thị.

Thanh âm y rất lớn và ngụ ý mạt sát đến nơi, chẳng những y thống trích Hội Võ Quán mà còn mai mỉa cả quần hào.

Bỗng nghe tiếng Thường Vạn Kỳ từ ngoài vọng vào:

- Xin liệt vị chỗ nào đứng yên chỗ đó, đừng có chuyển động! Từ ngày dựng ra Hội Võ Quán ở Kim Lăng chưa bao giờ trong quán xảy ra giết người mà bữa nay có đủ...

Gã ngừng lại một chút rồi cất cao giọng:

- Xin Lôi huynh hãy khoan tâm. Tại hạ đã bẩm cùng chủ quán và hiện giờ cửa lớn cửa nhỏ đều có người giám thị. Đại giá quán chủ cũng sắp tới nơi. Vụ này phải điều tra cho ra manh mối.

Tiếng y lớn như lệnh võ cổ ý để mọi người trong quán đều nghe thấy.

Lôi Phi lại lên tiếng:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì trong chúng ta đây tất có mấy vị chuyên dùng loại ám khí bằng độc châm này. Tiểu đệ hy vọng vị đó thẳng thắn đứng ra giúp chúng ta tìm kiếm hung thủ.

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Thiệt ra trong lòng các vị đây đã hiểu rõ kẻ nào dùng độc châm mà hèn nhát không dám xuất đầu, song nhất định sẽ có người trở mặt.

Bỗng một thanh âm lạnh lùng cất lên:

- Người biết xử dụng độc châm chưa chắc đã phải là hung thủ.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn ra thì người nói đó chính là hán tử đầu đội phương câu, mình mặc áo lam, nét mặt xám xanh.

Lôi Phi chấp tay hỏi:

- Xin ông bạn cho biết quý tính?

Đại hán mặt xám xanh lạnh lùng đáp:

- Tiểu đệ là Lãnh Thủ Lục Kiệt, chuyên dùng độc châm giang hồ đều biết tiếng.

Lôi Phi chau mày nói:

- Đến bây giờ còn chưa rút mũi độc châm trong mình lão trượng đây ra. Chắc Lục huynh chờ cho quán chủ tới nơi mới tiện động thủ rút ám khí ra. Phải chăng nếu là vật của Lục huynh chỉ nhìn qua một cái là biết ngay?

Đại hán mặt xám xanh thùng thảng đáp:

- Ám khí đó có phải là của tại hạ hay không, dĩ nhiên tại hạ chỉ nhìn qua là biết.

Lôi Phi hớn hờ nói:

- Nếu vậy thì hay biết mấy!

Bồ Thường Vạn Kỳ lớn tiếng hô:

- Xin chư vị nhường lối, quán chủ đã giá lâm.

Đám người rẽ ra hai bên, Thường Vạn Kỳ dẫn một đại hán trung niên thân thể cao lớn khoan thai tiến vào.

Lý Hàn Thu thấy đại hán mình mặc đồ lớn bằng lụa nguyệt bạch, mày rậm mắt tròn, tướng mạo oai phong thì bụng bảo dạ:

Không hiểu quán chủ Hội Võ Quán là người thế tập, hay do đồng đạo võ lâm tôn cử lên, mà coi bộ là một nhân vật anh hùng uy võ xuất chúng.

Đại hán chấp tay vái chào quanh một vòng rồi cất tiếng:

- Mỗi năm Hội Võ Quán mở một kỳ đại hội vào ngày mùng 6 tháng 6. Nay sắp tới kỳ, tiểu đệ đang mải lo về vụ đó thành ra mấy bữa nay ít hỏi đến sự tình trong quán. Trước hết xin có lời cáo lỗi cùng liệt vị.

Quần hào vây bọc chung quanh có người nghiêng mình đáp lễ. Có người xá dài tạ ơn.

Quán chủ nói mấy lời xã giao rồi đưa mắt nhìn lão áo xanh nằm thẳng cẳng dưới đất, cất giọng nghiêm nghị:

- Từ ngày sáng lập Hội Võ Quán đến nay, được các vị đồng đạo võ lâm thương mến và nhờ dư oai của quán chủ sáng lập đã mấy chục năm nay vẫn được đôi chữ bình yên. Không ngờ tiểu đệ tiếp tục đứng ra phụ trách quán vụ lại phát sinh thảm sự trước nay chưa từng có.

Y khom lưng xuống nói tiếp:

- Tiểu đệ được báo cáo là huynh đài đây trước đã uống độc dược rồi sau mới trúng độc châm.

Lôi Phi nói:

- Đúng thế! Y uống thuốc độc nhưng chưa chết. Vết thương trí mạng là bị trúng ám khí bôi chất kịch độc làm ngưng trệ mạch máu.

Hội võ quán chủ biến sắc, tấm thân cao lớn hơi run lẩy bẩy. Hiển nhiên trong lòng vừa tức giận vừa kích động đến cực điểm.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Bọn tại hạ chưa động đến thân thể vị lão huynh bị thác oan này là chờ quán chủ đến quyết định.

Hội võ quán chủ nói:

- Bất luận người đó là ai, có địa vị gì. Đã vào trong Hội Võ Quán mà tự tiện phóng độc châm ám khí tức là y quyết tâm sinh sự với tiểu đệ rồi.

Y quay lại bảo Thường Vạn Kỳ:

- Phong tỏa Hội quán lại.

Thường Vạn Kỳ đáp:

- Cửa lớn cửa nhỏ đều có người giám thị đoạn tuyệt không có ai ra vào được.

Hội võ quán chủ hỏi:

- Đã có người nào rời khỏi đây chưa?

Thường Vạn Kỳ đáp:

- Sau khi xảy ra vụ này chưa một ai rời khỏi quán.

Hội võ quán chủ gật đầu nói:

- Thế là được rồi.

Roạt một tiếng! Vạt áo trước ngực lão áo xanh bị kéo ra. Bao nhiêu người vây quanh đều chú mục nhìn vào.

Trước ngực lão già có một vết tím bầm lớn bằng đồng tiền.

Hội võ quán chủ nhìn kỹ vết thương điều tra một lúc rồi từ từ móc trong mình lấy miếng đá nam châm hình móng ngựa đặt vào chỗ vết thương đoạn giật mạnh một cái, mũi độc châm theo tay ra liền. Quán chủ giơ cao miếng đá nam châm lên cho mọi người xung quanh đều thấy rõ.

Đây là một mũi độc châm dài chừng bảy phân, lớn hơn chiếc kim khâu một chút, mũi nhọn lệch đi, thân kim hiện lên màu xanh biếc. Ai trông thấy cũng biết ngay độc châm này là một thứ ám khí lợi hại tuyệt luân.

Hội võ quán chủ giơ cao mũi độc châm lên rồi ngoái cổ nhìn lại hỏi:

- Vị nào đã dùng thứ ám khí này chắc biết rõ rồi. Tiểu đệ mong vị đó tự mình đứng ra thừa nhận.

Bỗng nghe Lãnh Thủ Lục Kiệt đáp:

- Đây là một trong ba loại ám khí mà tiểu đệ thường dùng tên gọi Xà Đầu Trung Hồn Châm.

Hội võ quán chủ nói:

- Mời các hạ lại đây dòm kỹ coi.

Lãnh Thủ Lục Kiệt tiến lại nhìn kỹ một chút rồi nói:

- Không sai chút nào, đúng là vật của tại hạ.

Hội võ quán chủ lại đưa mắt nhìn thi thể lão già nằm dưới đất chậm rãi hỏi:

- Các hạ có nhận biết vị này không?

Lục Kiệt lắc đầu đáp:

- Tại hạ không quen biết.

Hội võ quán chủ hỏi:

- Các hạ không quen biết mà sao lại hạ sát y?

Lục Kiệt đáp:

- Đúng là thế đó. Nhưng tiểu đệ không dám nói chắc y có mục đích đồ vạ cho tại hạ hay không. Còn điều y giết lão huynh này để bịt miệng thì nhất định không sai.

Hội võ quán chủ, Lôi Phi, Lý Hàn Thu đều đổ dồn mục quang chăm chú nhìn thẳng vào mặt Lục Kiệt.

Hiển nhiên mọi người đều lộ vẻ không tin lời hắn.

Lục Kiệt khẽ hắng giọng một tiếng, nói:

- Âm khí là của tại hạ mà hung thủ lại không phải tại hạ, nói ra thật chẳng ai tin, nhưng sự thật là như vậy. Tại hạ đã không quen biết lão huynh đây, lại chẳng có liên quan gì đến Giang Nam Song Hiệp. Tiểu đệ nghĩ rằng hung thủ tất phải là người có liên quan trong vụ này mới giết lão để bịt miệng.

Mấy câu này hợp tình hợp lý khiến người nghe vừa tâm phục lại vừa khẩu phục. Câu chuyện đã rõ ràng, hành vi này là của người có liên quan đến Giang Nam Song Hiệp.

Hội võ quán chủ móc trong bọc ra một khối bạch ngọc hỏi:

- Các hạ thử nghĩ kỹ xem trong võ lâm ngoài các hạ ra còn người nào chuyên dùng thứ âm khí này nữa chẳng?

Lục Kiệt đáp:

- Kể ra rất nhiều người dùng độc châm, nhưng thứ xà đầu độc châm này thì thiệt hiếm lắm, có thể nói trắng ra chỉ một mình tiểu đệ.

Hội võ quán chủ từ từ lấy mũi độc châm ở trên hòn đá nam châm đặt lên phiến bạch ngọc hỏi:

- Xin các hạ lấy thêm một mũi xà độc truy hồn châm còn ở trong mình đặt lên phiến bạch ngọc này để tại hạ xem có giống nhau không?

Lục Kiệt nói:

- Nhất định không sai rồi.

Y vừa nói vừa thò tay vào trong bọc lấy ra một mũi độc châm đặt lên phiến bạch ngọc. Hai mũi độc châm để bên nhau quả nhiên không sai một chút.

Hội võ quán chủ gật đầu nói:

- Chúng ta xét nghiệm mũi độc châm này của các hạ là một chuyện không thể sai rồi.

Quán chủ ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Theo lời các hạ thì có người đã lấy cắp ám khí trong mình các hạ để mượn dao giết người.

Mũi ám khí này của các hạ mất đã bao lâu?

Lục Kiệt lắc đầu đáp:

- Tại hạ chuyên dùng ba thứ ám khí đều cất trong túi da buộc vào sau lưng. Trong ba thứ đó thì Xà đầu truy hồn châm là lợi hại nhất. Tại mới đến Giang Nam, chưa tranh chấp với ai mà cũng chưa giao kết với một người nào. Mấy bữa trước đây tiểu đệ chưa phát giác vụ mình mất trộm độc châm.

Lôi Phi hỏi xen vào:

- Phải chăng theo ý Lục huynh thì mũi độc châm này bị người lấy cắp ngay trong Hội Võ Quán để dùng làm lợi khí giết người?

Lục Kiệt đáp:

- Đúng thế! Tiểu đệ quả có ý nghĩ như vậy.

Lôi Phi đảo mục quang nhìn xung quanh một lượt rồi hỏi:

- Lục huynh còn nhớ vừa rồi có những ai đã đi sát cạnh Lục huynh không?

Lục Kiệt đáp:

- Tiểu đệ có nhớ.

Lôi Phi nói:

- Thế là hay lắm! Trong lòng Lục huynh đã có chỗ nghi ngờ thì xin nói huych tẹt ra.

Lục Kiệt đảo mắt nhìn quanh rồi thủng thẳng đáp:

- Chuyện này tiểu đệ chẳng dám nói vu vơ, không chứng cứ.

Hội võ quán chủ đột nhiên vẫy tay hỏi:

- Vị này phải chăng là Lôi huynh?

Lôi Phi đáp:

- Không dám! Tiểu đệ chính là Lôi Phi.

Hội võ quán chủ nói:

- Tiểu đệ ngưỡng mộ thanh danh Lôi huynh đã lâu. Bữa nay được gặp mặt thật là hân hạnh!

Lôi Phi nói:

- Không dám! Không dám! Tại hạ cũng được nghe đại danh Hội Võ Quán ở kim Lăng từ lâu rồi.

Hội võ quán chủ gượng cười nói:

- Nhưng Lôi huynh đã thất vọng. Tiểu đệ được nghe báo cáo mấy chục năm nay trong Hội Võ Quán chưa từng xảy ra việc gì thì bữa nay đã xảy ra hết. Có điều tiểu đệ xin hứa chắc sẽ trả lời đồng đạo võ lâm về chuyện này. Bất luận hung thủ là ai, tiểu đệ quyết chẳng tư tình o bế họ.

Lôi Phi nói:

- Tiểu đệ cũng tin như vậy. Hội Võ Quán tiếng tăm lừng lẫy dĩ nhiên không sợ kẻ quyền thế.

Hội võ quán chủ nói:

- Vậy là may lắm! Lôi huynh đã tín nhiệm tiểu đệ thì xin giao vụ này cho tiểu đệ xử lý.

Lôi Phi trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Hay lắm! Tiểu đệ không nói gì nữa, nhất thiết nghe theo quán chủ xử lý.

Hội võ quán chủ đảo mắt ngoáy ngoáy rồi cất giọng tuyên bố:

- Tại hạ hy vọng vị nào đã hành hung thẳng thắn đứng ra tự nhận. Tiểu đệ xin phụ trách bảo vệ cho vị đó được an toàn.

Quán chủ ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu vị đó không chịu thừa nhận, tại hạ sẽ hợp tác với những tay cao thủ trong toàn quán và tin rằng cuộc điều tra vụ này chẳng khó khăn gì. Song khi đó tiểu đệ chẳng còn cách nào bảo vệ cho phạm nhân được an toàn.

Toàn thể Hội Võ Quán đều im phăng phắc không một ai lên tiếng.

Hội võ quán chủ vẩy tay lớn tiếng:

- Mời các vị ngồi đâu hãy về đó!

Tiếng nói của Hội võ quán chủ quả nhiên có uy quyền, quần hào lục tục về ngồi chỗ cũ.

Hội võ quán chủ nhìn Lục Kiệt vậy tay nói:

- Mời Lục huynh lại đây tiểu đệ có lời thỉnh giáo.

Lục Kiệt khoan thai tiến lại hỏi:

- Quán chủ có điều chi dạy bảo?

Hội võ quán chủ đột nhiên vừa cất bước đi vào nội thất vừa nói:

- Chúng ta vào trong kia nói chuyện.

Lục Kiệt liền đi theo Hội võ quán chủ vào nhà trong.

Lúc này bên thi thể lão áo xanh chỉ còn lại hai người là Lý Hàn Thu và Lôi Phi.

Lý Hàn Thu rất áy náy về cái chết của lão áo xanh. Chàng đã quyết định chủ ý bằng bất cứ cách nào cũng phải tìm ra hung thủ để báo thù cho lão. Nhưng chàng không hiểu vì lẽ gì Đệ nhất thần thủ Lôi Phi cũng rất quan tâm đến vụ này, nhất là y chưa từng quen biết với lão áo xanh.

Nhà Hội Võ Quán vốn là nơi nhiệt náo mà lúc này yên lặng như tờ không một tiếng động.

Sau khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà, Hội võ quán chủ vẻ mặt nghiêm trang dẫn Lục Kiệt từ từ đi ra.

Lục Kiệt ung dung về chỗ ngồi, thái độ rất nghiêm nghị, không nói nửa lời.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Không hiểu Hội võ quán chủ bày sẵn trò gì đây? Mình thử xem hán điều tra ra manh mối gì không?

Chàng ngẩng đầu lên coi thấy Hội võ quán chủ xua hai tay nói:

- Mời chư vị đâu về ngồi đây!

Lôi Phi chau mày vẫn ngồi lì dưới đất không nhúc nhích.

Hội võ quán chủ đưa mắt nhìn hai người, chậm rãi nói:

- Xin hai vị hãy trở về nguyên vị cho!

Lôi Phi máy môi dường như muốn phản kháng nhưng rồi y lại nhẫn nại uể oải đứng lên đi về chỗ ngồi.

Lý Hàn Thu thấy Lôi Phi đi về chỗ chàng cũng đi theo về ngồi nguyên vị.

Hội võ quán chủ đưa mắt nhìn Thường Vạn Kỳ ra lệnh:

- Hãy đem thi thể lão huynh đây thu liệm trước đã!

Thường Vạn Kỳ tuân lệnh giơ tay lên vẫy. Lập tức hai đại hán võ phục từ trong nội thất chạy tới khiêng thi thể lão áo xanh đi ra ngoài.

Lý Hàn Thu nghĩ tới lão vì mình mà uổng mạng trong lòng rất đổi không yên, tự nhủ:

- Mình không đứng ra can thiệp chẳng là vô tình với lão ư?

Nghĩ vậy, chàng liền khoa chân tiến ra hai bước chen lối hai đại hán hỏi:

- Hai vị muốn đem thi thể lão nhân gia này đi đâu?

Hội võ quán chủ đáp:

- Để thi thể trong Hội Võ Quán mãi không tiện, tại hạ bảo họ đưa ra ngoài quán khâm liệm.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn vào mặt Hội võ quán chủ nói:

- Theo ý tại hạ thì quán chủ nên tìm ra hung thủ trước, việc thu liệm thi thể tưởng chẳng có gì là cấp bách.

Hội võ quán chủ hỏi:

- Xin cho hay cách xưng hô của các hạ?

Lý Hàn Thu lạnh lùng đáp:

- Tại hạ là Lý Hàn Thu.

Hội võ quán chủ tùm tùm cười hỏi:

- Tại sao Lý huynh lại cho là tại hạ chưa điều tra ra được hung thủ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Quán chủ hãy nói tên hung thủ ra đi rồi đem thi thể này đi cũng chưa muộn.

Hội võ quán chủ nói:

Tại hạ tự đã trách nhiệm tìm ra hung thủ, xin Lý huynh về nguyên chỗ cho.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu tại hạ kiên trì muốn biết hung thủ là ai trước đã thì sao?

Hội võ quán chủ đáp:

- Mọi việc trong Hội Võ Quán này đều do tại hạ chủ trương.

Lý Hàn Thu toan tranh luận nữa thì Thường Vạn Kỳ bước tới hỏi:

- Quán chủ đã hứa lời tìm ra hung thủ, chẳng lẽ các hạ không tin ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ nghĩ rằng việc điều tra hung thủ khẩn yếu hơn.

Thường Vạn Kỳ nói:

- Địa vị của quán chủ Hội Võ Quán rất tôn kính. Lý huynh không nên làm khó dễ với quán chủ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thế ra ở trong Hội Võ Quán vẫn có thể tùy tiện giết người như vậy đâu có phù hợp với cái chiêu bài của Hội Võ Quán.

Miệng chàng nói vậy, chân vẫn đứng nguyên chỗ chưa nhúc nhích.

Trong quán bày đầy bàn ghế lối đi chật hẹp. Lý Hàn Thu không chịu nhường lối thì hai đại hán khiêng xác chết không thể đi qua.

Thường Vạn Kỳ vượt qua hai đại hán tiến gần lại lạnh lùng nói:

- Xin Lý huynh mở đường cho.

Lý Hàn Thu nói:

- Đã có quán chủ ở đây, tưởng Thường huynh chẳng nên can thiệp vào.

Thường Vạn Kỳ lạnh lùng hỏi:

- Trong hội quán có một điều giới luật, không hiểu các hạ đã biết chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ không biết.

Thường Vạn Kỳ nói:

- Tuy trong quán không cho động thủ, nhưng có một người tự ý chủ trương được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Người ấy là ai?

Thường Vạn Kỳ đáp:

- Là quán chủ tôn giá.

Lý Hàn Thu toan cãi nữa bỗng nghe thanh âm Lôi Phi lọt vào tai:

- Lý huynh hãy trở về chỗ ngồi đi.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Người này giữa đường bắt binh đã viện trợ cho ta, ta nên nghe lời y.

Chàng nghĩ vậy rồi từ từ lui về chỗ ngồi.

Thường Vạn Kỳ thấy hàn Thu rút lui rồi liền vẫy tay bảo hai đại hán:

- Đi đi!

Rồi gã cất bước đi trước.

Lý Hàn Thu kính trọng Lôi Phi vì hành động nghĩa hiệp của y. Chàng về chỗ ngồi rồi khẽ nói:

- Lôi huynh! Bọn họ không tra xét hung thủ đã đem thi thể đi. Hiển nhiên họ hy vọng việc to làm cho nhỏ lại, việc nhỏ biến thành không có gì...

Lôi Phi gật đầu ngắt lời:

- Chúng ta hãy ráng nhẫn nại đừng xung đột với họ, chờ xen Hội võ quán chủ trả lời anh hùng thiên hạ ra sao.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ xin vâng lời chỉ giáo.

Lôi Phi không nói gì nữa, đưa mắt nhìn Hội võ quán chủ.

Bỗng nghe Hội võ quán chủ lên tiếng:

- Lãnh Thủ Lục Kiệt là một nhân vật chuyên dùng ám khí ở Giang Nam. Nếu có người lấy ám khí trong túi của y mà y không hay biết là một chuyện khó tin lắm. Vì thế tại hạ rất đổi hoài nghi.

Quán chủ đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi tiếp:

- Nhưng sau khi tiểu đệ cùng Lục huynh nói chuyện kín, Lục huynh đã hiểu đại nghĩa và thừa nhận y chính là hung thủ.

Tiếng thì thảo bàn tán khắp trong hội trường vang lên. Hiển nhiên quần hào đang bình luận vụ này.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Lôi Phi là người hiểu nhiều biết rộng, phạm việc gì mình cũng nên hỏi ý mới được.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi:

- Lôi huynh! Lôi huynh cho lời nói của Hội võ quán chủ là chân hay giả?

Lôi Phi cười lạt hỏi lại:

- Lý huynh có thể tin được không?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ không tin được.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ cũng vậy. Chúng ta hãy chờ xem.

Hội võ quán chủ giơ tay lên sẽ vỗ hai tiếng tuyên bố:

- Xin các vị tạm thời bình tĩnh lại.

Lập tức trong quán im lặng như tờ.

Hội võ quán chủ lại nói:

- Việc làm tất có nguyên nhân, công nợ phải có trái chủ. Tiểu đệ đã hỏi Lục huynh vì lẽ gì lại phóng ám khí hạ sát lão huynh đài kia?...

Mọi người vẫn ngồi yên không ai nói gì.

Hội võ quán chủ liền tiếp:

- Tiểu đệ tưởng y chối cãi, nhưng trái lại, y thừa nhận khiến tiểu đệ không ngờ. Sau khi nghĩ kỹ thì sự thực rất có thể như vậy.

Quán chủ nói loanh quanh hồi lâu mà vẫn chưa đưa lý do sát nhân của lục kiệt ra.

Trong bọn quần hào có người cất tiếng hỏi:

- Lục Kiệt trả lời ra sao?

Hội võ quán chủ vẻ mặt trịnh trọng đáp:

- Lục huynh nói là chịu ơn cứu mạng của Giang Nam Song Hiệp. Y thấy có người làm nhục đến song hiệp liền không nhịn được mà ra tay hạ sát.

Lôi Phi cười lạt nói:

- Lý do này có vẻ miễn cưỡng lắm.

Thanh âm không lớn nhưng y đã vận nội lực thốt lời khiến toàn thể mọi người trong quán đều nghe rất rõ.

Hội võ quán chủ lớn tiếng hỏi:

- Lôi huynh có cao kiến gì xin nói rõ ra?

Lôi Phi thùng thảng đáp:

- Tại hạ biết rằng lý do này rất miễn cưỡng.

Hội võ quán chủ cười lạt nói:

- Dường như Lôi huynh chưa nói ra nó miễn cưỡng ở chỗ nào?

Lôi Phi đáp:

- Quán chủ đã nhất định đòi tiểu đệ phải viện lẽ, tiểu đệ nghĩ rằng cung kính không gì bằng tuân mệnh.

Ngừng lại một chút Lôi Phi nói tiếp:

- Lục huynh đã không thù oán với lão huynh kia sao lại liều mạng làm việc nguy hiểm giết người trong Hội Võ Quán? Huống chi lão huynh đó không cần hạ sát cũng sắp chết rồi?

Mấy câu này rất hợp tình hợp lý. Số đông quần hào lắm nhảm gặt đầu. Lôi Phi đảo mắt ngoá quanh một lượt rồi nói tiếp:

- Toàn thể các vị hiện diện tại đây đều nghe rõ vị lão huynh sắp đưa những ác tính của Giang Nam Song Hiệp thì bị hạ sát. Hiển nhiên hung thủ sợ lão tiết lộ bí mật nên giết đi để bịt miệng.

Y đưa mắt nhìn Hội võ quán chủ từ từ cất tiếng hỏi:

- Quán chủ nghe lời tại hạ có lý hay không?

Hội võ quán chủ vẻ mặt trấn tĩnh chậm rãi đáp:

- Các hạ còn cao kiến gì xin nói hết ra.

Lôi Phi thùng thảng đáp:

- Theo lời Lục huynh dường như y mới tới Giang nam chưa có gì ân oán với lão huynh kia mà cũng không liên quan gì với Giang Nam Song Hiệp thì có lý đâu y lại mạo hiểm giết người, thiệt khiến cho người ta khó mà hiểu được.

Y nhìn chòng chọc quán chủ nói tiếp:

- Lục huynh tự xưng mình là hung thủ giết người với quán chủ tất đã nói rõ lý do?

Hội võ quán chủ hỏi lại:

- Lôi huynh nói xong chưa?

Lôi Phi đáp:

- Xong rồi!